

David Baldacci

Ondergronds

A.W. Bruna Uitgevers

1

Hal Parker kwam steeds dichterbij zijn prooi, en met elke stevige stap die hij zette voelde hij zijn bloeddruk hoger worden. Hij wist gewoon dat hij bijna bij zijn prooi was door de frequentie en de hoeveelheid bloed die op de steeds donker wordende grond was gevallen, als doffe robijnen die kriskras over de aarde verspreid lagen. Hij had zijn prooi duidelijk verwond en niet gedood.

Om zijn premie te verdienen, moest hij een karkas inleveren. Hij kreeg goede hoop door het bloedverlies, want dat bewees het onvermijdelijke – vooral in een meedogenloos klimaat als dit.

Langzaam en systematisch liep hij door. Het was bijna herfst, maar nog niet helemaal, dus spreidde de zomer zijn zinderende en klamme tentakels uit over de kale toendra. Parker voelde zich net een ei in een verhitte koekenpan. Als het nu winter was zou hij speciale kleding dragen en zeker weten nooit achter zijn prooi aan rennen. Want als je bij vijftien graden onder nul gaat rennen, krijg je een longbloeding en verdrink je in je eigen gezwollen bloedlichaampjes. Maar als het zo heet en vochtig is als nu kun je even snel doodgaan aan uitdroging, en dat merk je pas als het te laat is.

Parker droeg een felle hoofdlamp, waardoor de nacht letterlijk in dag veranderde, in elk geval op dit smalle pad. Hij nam aan dat hij tot kilometers in de omtrek de enige levende mens was. Wolken schoten langs de hemel, allemaal boordevol vocht en omringd door onrustige luchtlagen. Hij hoopte maar dat het niet ging regenen voordat hij zijn klus had geklaard.

Hij keek naar links, waar Canada lag, niet eens zo ver hiervandaan. Een uur naar het zuiden lag het stadje Williston, het centrum van het frackinguniversum hier in North Dakota. Maar de schalie-regio Bakken was zo gigantisch groot dat het land onder Parkers voeten honderden miljoenen vaten olie bevatte, plus nog eens hon-

derden miljoenen kubieke meters aardgas. *Misschien wel meer*, dacht hij, *want wie zou echt weten hoeveel het is?*

Parker ging op zijn hurken zitten en dacht na over zijn volgende stap.

Hij keek voor zich uit, draaide half om zijn as, en berekende de tijd en de afstand aan de hand van het formaat van de bloedvlekken. Hij stond op en liep door, iets sneller nu. Hij droeg een hydratiepak met een grote camelbag met een slangetje vlak bij zijn mond. Zijn lichtgewicht kleding was stevig en gemaakt van vochtregulerend materiaal. Ondanks dat was hij heet en bezweet, ook al was het al elf uur 's avonds. Bij elke ademteug had hij het gevoel dat hij Spaanse pepers inademde. Moeder Natuur is de mens altijd de baas, wist hij, hoe fantastisch zijn uitrusting ook is.

Hij begreep niet hoe zijn prooi, een wolf die al twee koeien van de kudde van zijn werkgever had gedood, eigenlijk had kunnen ontsnappen. De afstand was ongeveer vierhonderd meter geweest en hij had een prima schootsveld gehad. Het beest had daar gewoon gezeten, even roerloos als een ree die onraad ruikt. Zijn geweerkogel had hem in het bovenlichaam geraakt, dat wist hij zeker. Het beest had amper bewogen door de zware inslag, zodat hij zeker had geweten dat het een dodelijk schot was geweest. Maar toen Parker de plek had bereikt, was de wolf verdwenen en het bloedspoor dat hij nu volgde begonnen.

Hij kwam langs een lichte verhoging in het landschap. Het gebied waar hij was, stond bekend als de Great Plains – feitelijk een verkeerde naam, aangezien bepaalde delen vrij heuvelachtig waren. Maar hier begonnen wel de hobbelige uitlopers van de noordelijke Badlands, net als stroompjes rivierwater die smalle krekken vormden. Het grootste deel bestond echter uit kleurloze hoogtes en vlak grasland.

Het werd een beetje mistig, waardoor het zicht wazig werd. Hij fronste, en ondanks al zijn ervaring voelde hij een adrenalinestoot door zijn lichaam gaan.

In de verte hoorde hij het gerommel en daarna het gefluit van een trein die waarschijnlijk een hele rij tankwagons trok vol olie en aardgas dat uit de aarde was gehaald en vervolgens vloeibaar was gemaakt voor het transport. Het gefluit klonk in zijn oren triest en hoopvol tegelijk.

Daarna hoorde hij een ander soort gerommel, deze keer vanuit de lucht. Er kwam noodweer aan, zoals zo vaak hier. Dus moest hij opschieten.

Hij pakte zijn Winchester-geweer stevig vast, klaar om snel door het nachtzichtvizier te kijken en deze keer hopelijk wel het dodelijke schot te kunnen lossen. Even later zag Parker iets. Een meter of vijftien verderop, links van hem. Een schaduw, iets donkerder dan de omgeving. Hij keek naar de grond, zodat het licht van zijn lamp erop viel. Nu was hij verbaasd en daarna verward. De bloedspatten gingen toch echt naar rechts. Hoe kón dit? Zijn prooi had niet opeens leren vliegen. Toch was de wolf misschien opeens van richting veranderd, wankelend op zijn zwakke poten voordat hij was gevallen.

Hij liep langzaam verder, bedacht op een val. Hij liep door tot een kleine vijf meter van de plek en bleef staan. Hij ging weer op zijn hurken zitten en nam er alle tijd voor om, in de felle lichtstraal van zijn hoofdlamp, het terrein voor zich te checken. Hij keek zelfs even achterom voor het geval zijn prooi erin was geslaagd langs hem heen te glippen en hem nu van achteren besloop. Parker had meegevochten in de Eerste Golfoorlog. Hij had de meest vreselijke dingen gezien die soms gebeurden als levende wezens probeerden elkaar te doden. En hij vroeg zich af of nu ook zo'n moment was.

Nog steeds gebukt liep hij in krabbengang door tot drie meter van de plek. Toen anderhalve meter van de plek...

Hij voelde dat zijn maag verkrampde. Hij moest zich dingen verbeelden. Hij zoog aan het waterslangetje om zijn vocht aan te vullen. Maar het ding was er nog steeds. Het was geen hersenschim. Het was...

Hij ging uiterst behoedzaam rechtop staan, overbrugde voorzichtig de laatste halve meter naar de plek en keek naar beneden. Zijn sterke hoofdlamp verlichtte elk detail van de nachtmerrie die hij zojuist had ontdekt.

Het was een vrouw. Hij dacht tenminste dat het een vrouw was. Ja, toen hij dichterbij kwam zag hij de grote borsten. Ze was naakt en afgeslacht. Toch lag er geen druppel bloed op de maagdelijke aarde om haar heen.

Haar gezichtshuid was van achteren losgesneden en vervolgens tot aan haar ontblote kaakbeen naar beneden getrokken. Haar schedel

was opengezaagd en de bovenkant eraf gehaald en naast haar hoofd gelegd. De holte die nu zichtbaar was, was leeg.

Waar zijn haar hersens in vredesnaam?

En haar borstkas. Die was kennelijk opengesneden en daarna dichtgenaaid.

Hij bekeek de grond rondom het lichaam en trok zijn wenkbrauwen op toen hij de duidelijke sporen daar zag. Die kwamen hem bekend voor. Even later dacht hij al niet meer aan die sporen en liet zich langzaam op zijn knieën zakken toen hij zich realiseerde waar hij eerder een dergelijke hechting op de borstkas van een mens had gezien.

Het werd een Y-incisie genoemd. Die had hij ontelbare keren gezien in misdaadseries op tv en in films, want zo zag een opengesneden lijk op de tafel in het mortuarium er altijd uit. Maar hij was niet in een mortuarium. Hij was ergens in het uitgestrekte, ongerepte North Dakota zonder een lijkschouwer of tv-serie in de buurt.

Iemand had een autopsie uitgevoerd op deze ongelukkige vrouw.

Hal Parker boog zich opzij en braakte bijna alleen gal uit.

De aarde was niet langer maagdelijk, en toen gingen de hemelportalen open en begon het te stortregenen.

2

‘North Dakota,’ mompelde Amos Decker.

Hij zat naast Alex Jamison in een klein Embraer-vliegtuig voor een regionale vlucht. Ze waren met een Boeing 787 naar Denver gevlogen, waar ze een uur hadden moeten wachten voordat ze in dit kleinere toestel konden stappen. Het was alsof ze vanuit een verlengde limousine waren overgestapt in een speelgoedautootje.

Decker, die 1 meter 95 was en ruim 135 kilo woog, had even gekreund toen hij het kleine vliegtuig zag dat naar hun gate reed. Hij had zelfs nog harder gekreund toen hij de kleine stoeltjes in het toestel zag. Hij had zichzelf in de hem toegewezen ruimte moeten wringen, die zo smal was dat hij betwijfelde of hij zijn heupriem wel nodig had om hem tijdens eventuele turbulentie veilig op zijn plek te houden.

‘Ben je daar weleens geweest?’ vroeg Jamison. Ze was begin dertig, lang en ontzettend fit, had lang bruin haar en was zo knap dat mannen vaak naar haar keken. Ze was journaliste geweest, maar was nu een special agent van de FBI. Zij en Decker waren toegewezen aan een special taskforce van het Bureau.

‘Nee, maar toen ik nog bij Ohio State zat speelden we een keer een wedstrijd tegen North Dakota State. Zij kwamen voor die wedstrijd naar Columbus.’

Decker had op college bij de Buckeyes gespeeld en daarna heel kort als professional bij de Cleveland Browns, waar hij op het veld zwaargewond was geraakt met als gevolg hyperthymesie – een perfect geheugen – en synesthesie: met elkaar verstrengelde zenuwbanen. Nu kon hij niets vergeten, zag bepaalde dingen zoals cijfers in bepaalde kleuren en, wat veel erger was, doden in een huiveringwekkende felblauwe kleur.

‘Wie heeft er gewonnen?’ vroeg Jamison.

Decker keek haar aan. ‘Probeer je grappig te zijn?’

‘Nee.’

Hij verschoof ongeveer een millimeter in zijn stoel. ‘Toen ik nog speelde heette het D-I en D-II, maar tegenwoordig is het FBS en FCS.’ Toen Jamison hem vol onbegrip aankeek, voegde hij eraan toe: ‘Football Bowl Subdivision en Football Championship Subdivision. Ohio State, Alabama, Clemson, Michigan, USC, dat zijn allemaal FBS-scholen, het topniveau, de grote jongens. Scholen als North Dakota State, James Madison, Grambling en Florida A&M zijn FCS-scholen, oftewel het tweede niveau. Toch is North Dakota State de laatste tijd echt goed. Maar als ze tegen elkaar spelen, loopt dat meestal uit op een verpletterende nederlaag voor de FBS-scholen.’

‘Waarom roosteren ze die dan wel in?’

‘Dat is een gemakkelijke overwinning voor het topniveau en het levert veel geld en tv-uitzendingen op voor het andere team.’

‘Het is dus geen erg spannende wedstrijd om naar te kijken?’

‘Als je wint is het altijd een goede wedstrijd. En als je snel veel voor komt te staan, gaan de starters na het derde kwart of misschien zelfs na de eerste helft naar de bank. Toen ik in het eerste jaar zat was dat de reden dat ik werd opgesteld en toen ik een starter was, was ik wanneer ik een klap had gekregen blij met de extra rust.’

‘Ik snap niet dat het ene team voor geld het andere afslacht.’

‘Maar het was heel logisch voor de mensen die studenten wierven voor de scholen en voor de financiële mensen van de NCAA.’

Jamison schudde haar hoofd en keek naar buiten, terwijl het toestel tijdens de daling onder de dikke, donkere wolken vloog. ‘Ziet er stormachtig uit daarbeneden.’

‘De komende dagen wordt het heet met een hoge luchtvochtigheid, en vrijwel zeker elke avond een onweersbui, dalende temperaturen en heftige wind. Maar het duurt niet lang meer voor het sneeuwstormseizoen begint en het hier op Antarctica gaat lijken.’

‘Geweldig,’ zei Jamison sarcastisch.

‘Ach, het heeft ook voordelen.’

‘O, welke dan?’

‘De komende dagen kun je je dagelijkse training overslaan, want je verliest al bijna een liter water door alleen maar naar de auto te

lopen. Maar daarna moet je wel weer vet aankweken voor de winter.’

Tijdens de daling had het vliegtuig te kampen met zware tegenwind en heftige turbulentie, zodat het toestel wel een kiezelsteen leek die over een ruw wateroppervlak stuiterde.

Jamison greep de armleuningen stevig vast en haalde diep adem terwijl haar maag op en neer ging. Toen de banden van het vliegtuig eindelijk het asfalt raakten en stuiterden tijdens de landing, liet ze ze langzaam weer los en drukte ze haar hand op haar maag. In de verte zag ze een bliksemflits.

‘Oké, dat was leuk,’ zei ze een beetje buiten adem. Daarna keek ze naar Decker, die er een beetje slaperig uitzag. ‘Vond jij dit niet eng?’ vroeg ze.

‘Wat?’

‘Die turbulentie!’

‘Dat stelde niet veel voor,’ zei hij nonchalant.

‘Wat is je geheim dan? Want zo te zien zaten alle andere inzittenden te bidden, inclusief het cabinepersoneel.’

‘Toen ik nog studeerde heb ik een noodlanding overleefd. Tijdens het opstijgen viel één motor uit. De piloot vloog terug, loosde wat brandstof, maar toen hield de andere motor er ook mee op en moest hij meteen een noodlanding maken. Later ontdekten ze een vogel in beide motoren. We landden met zo’n klap dat het landingsgestel brak en de brandstofleiding stukging. Iedereen kon het vliegtuig verlaten voordat de kerosine in brand vloog en het toestel helemaal uitbrandde. Ik ben daarbij mijn weekendtas vol kleren kwijtgeraakt,’ voegde hij er nonchalant aan toe.

‘Mijn god,’ zei Jamison, die lijkbleek was geworden. ‘Dan verbaast het me dat je niet zenuwachtiger bent dan ik.’

‘Ik heb de statistieken bekeken. De kans is één op een miljard dat ik nog zo’n ongeluk meemaak. Nu kan me volgens mij niets meer overkomen.’

Ze verlieten het toestel, ondertekenden de documenten voor hun huurauto, een SUV, en verlieten de terminal van het Williston Basin International Airport.

‘Wauw,’ zei Jamison toen de wind hun tegemoet sloeg. Zelfs de reusachtige Decker had moeite op de been te blijven. ‘Volgens mij

heb ik niet de juiste kleren bij me,' zei ze ellendig. 'Ik had meer laagjes moeten meenemen.'

'Heb je dan meer nodig dan een lange broek, een shirt, een badge en een pistool?'

'Voor vrouwen ligt dat anders, Decker.'

Jamison reed, terwijl Decker hun bestemming intoetste in de navigatie-app van zijn telefoon. Daarna leunde hij naar achteren en keek naar de weg die onder hen door schoot. Het was zes uur 's avonds en ze reden precies op een naderend stormfront af. Voor hen doemden dreigende zwarte stapelwolken op als een slang die op het punt stond dit deel van het noordelijke deel van het Mid-den-Westen behoorlijk te pakken te nemen.

'Irene Cramer,' zei Decker zacht.

Jamison knikte en haar gezicht betrok. 'Dood gevonden in the middle of nowhere door een man die een wolf volgde.'

'Het meest opvallende was dat iemand kennelijk een autopsie op haar had uitgevoerd,' zei Decker.

'Dat heb ik niet eerder meegemaakt. Jij wel?'

'Ik heb wel lijken gezien die met een mes waren bewerkt, maar nooit zoiets als op de foto's die ik heb gezien. De plaats delict was helemaal schoon, op het braaksel van die man na dan.'

'Een seriemoordenaar? Zijn wij er daarom naartoe gestuurd? Daar heeft Bogart eigenlijk niets over gezegd.'

Ross Bogart was het hoofd van hun kleine taskforce en hij was degene die hen na een uiterst summiere briefing naar North Dakota had gestuurd.

'Misschien.'

'Vond je dat Ross vreemd klonk toen hij met je praatte?' vroeg Jamison. 'Ik vond van wel.'

Decker knikte. 'Hij kon ons iets niet vertellen wat hij ons wel wilde vertellen.'

'Hoe weet je dat?'

'Hij is heel rechtdoorzee, maar moet verantwoording afleggen aan politieke figuren.'

'Ik hou niet van geheimen aan beide kanten van een zaak,' zei Jamison kwaad.

'Ik denk niet dat dit een seriemoordenaar is.'

‘Waarom niet?’

‘Omdat ik in de databases geen enkele overeenkomst heb kunnen vinden. Voor we vertrokken heb ik het nagekeken.’

‘Zou een nieuwe speler kunnen zijn.’

‘Nieuwe spelers zijn meestal niet zo ervaren.’

‘Misschien wil hij beroemd worden,’ zei Jamison.

‘Ze proberen allemaal beroemd te worden.’

‘Maar voor een plaatselijke moord roepen ze het Bureau er niet bij.’

‘Daarom denk ik dat we naar het slachtoffer moeten kijken en niet naar de moordenaar.’

‘Jij denkt dat Irene Cramer om de een of andere reden belangrijk was voor de Feds?’

‘Dat zou ook een verklaring kunnen zijn voor Bogarts terughoudendheid.’

‘We zijn hoe dan ook op zoek naar een moordenaar met forensische vaardigheden.’

‘Dat zou voor veel mensen kunnen gelden, ook voor mensen aan onze kant.’

‘Een mislukte autopsie misschien?’ opperde Jamison.

Decker keek onzeker. ‘Op YouTube kun je waarschijnlijk wel een video vinden van iemand die een pop opensnijdt. Maar volgens het rapport waren de incisies professioneel aangebracht.’

‘Denk je dat deze man enige, eh... ervaring heeft?’

‘Ik denk helemaal niets, nog niet tenminste.’

‘Is het je opgevallen dat de snelweg hier helemaal van beton is?’ vroeg Jamison.

‘Asfalt is kennelijk niet bestand tegen de extreme weersomstandigheden hier. Hoewel ik ook niet weet hoe duurzaam beton is.’

‘Nou zeg, jij bent echt een bron van informatie.’

‘Ik kan net als ieder ander dingen googelen.’

‘Hoe lang moeten we nog rijden?’

Decker keek op het scherm van zijn telefoon. ‘Hier staat drie kwartier, tot bijna aan de Canadese grens.’

‘Dan was dit kennelijk het dichtstbijzijnde vliegveld.’

‘Ik denk dat dit het enige vliegveld in de buurt is.’

‘We hebben al een lange, vermoeiende dag achter de rug.’

‘En het belooft een nog langere avond te worden.’

‘Ga je vanavond al met het onderzoek beginnen?’ vroeg ze, een beetje ongelovig.

Decker keek haar ernstig aan. ‘Een snelle start kan nooit kwaad, Alex. Vooral niet wanneer iemand dood is die niet dood zou moeten zijn.’

3

‘Wat zijn dat?’ vroeg Jamison toen ze vlak bij hun bestemming waren. Ze wees naar de goudkleurige pluimen die ze passeerden en die als duivelse feestverlichting flakkerend de duisternis doorbraken.

‘Gasvlammen,’ zei Decker. ‘Van de oliebronnen. Aardgas en olie worden altijd samen gevonden en hier halen ze beide naar boven. Maar soms laten ze het gas door een hoge pijp ontsnappen en verbranden het. Het zal wel te duur zijn om er in bepaalde situaties iets anders mee te doen en ze hebben niet altijd de benodigde infrastructuur om het gas hiervandaan via pijpleidingen af te voeren.’

Jamison keek stomverbaasd. ‘Weet je om hoeveel gas het hier gaat?’

‘Ik las ergens dat het gas dat elke maand wordt verbrand vier miljoen huizen zou kunnen verwarmen.’

‘Vier miljoen huizen, meen je dat nou?’

‘Dat heb ik gelezen.’

‘Maar is dat dan niet slecht voor het milieu? Ik bedoel, ze verbranden toch zuiver methaangas?’

‘Ik zou het niet weten, maar slecht is het waarschijnlijk wel.’

‘Al die vlammen zijn griezelig. Doet me denken aan zombies die met fakkels rondlopen.’

‘Wen er maar aan, want je ziet ze hier kennelijk overal.’

Tijdens de rest van de rit zagen ze ze inderdaad overal; het landschap leek op een enorme platte taart met honderden kaarsjes.

Ze passeerden grote caravanwijken met verharde straten, verkeersborden en speeltuinen. Auto’s, overwegend aftandse en bemodderde pick-ups of zware SUV’s, stonden onder metalen carports voor de caravans.

Ze kwamen langs grote percelen met olie- en gasbronnen met gasvlam, maar ook langs metalen containers en apparatuur met in-

drukwekkende hekken eromheen. Gehelmde arbeiders in een vuurbestendige oranje hes reden rond of waren aan het werk en verrichtten ontelbare taken. Vanuit de verte leken ze reuzenmieren op een belangrijke missie.

‘Dit is een frackingstadje,’ zei Decker. ‘De enige reden dat hier nog een stad ís. Duizenden arbeiders zijn naar dit deel van North Dakota verhuisd om hier de schalieolie en het gas naar boven te halen. Bakken-schaliegesteente om precies te zijn. Ik heb gelezen dat daar nog voor honderden jaren fossiele brandstof in de grond zit.’

‘Oké, maar hebben die lui soms nog nooit van klimaatverandering gehoord?’

‘Hé, het is een baan.’

‘Ja hoor, vandaag een baan, morgen geen aarde meer om op te leven.’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen. Maar als je vandaag eten op tafel wilt zetten? En als je hier op de energievelden een salaris van zes cijfers kunt verdienen? Ze hebben bloeiperioden en crises gekend, maar zo te zien staan de zaken er nu beter voor.’

‘Heb je dat ook van Google?’

Schouderophalend zei hij: ‘Ik ben nieuwsgierig. Bovendien werken mijn beide zwagers op de olie- en gasvelden, dus daardoor weet ik er denk ik ook meer van.’

Ze kwamen langs een benzinstation met vijftien pompen, plus een restaurant, douches, een wasmachine en een winkel waar verschillende borden warme pizza’s aanprezen, gasflessen, dieseluitlaatvloei­stof, logboeken voor vrachtwagenchauffeurs, ventilatoren, anti-vries en nog veel meer. Op één bord stonden gigantische foto’s van aantrekkelijke serveersters in een kort rokje en een laag uitgesneden topje. Op een ander bord stond dat ze de beste *adult entertainment*-dvd’s van de hele staat North Dakota hadden. De parkeerplaats stond bomvol vrachtwagens met oplegger in alle maten, kleuren en stijlen, met veel chromen buizen, puntige wioldoppen en gespoten schilderijen op de cabine. Ze varieerden van draken en vuurwapens tot de Amerikaanse vlag en naakte vrouwen met een grote boezem.

‘Zo, nu weten we denk ik wat hier populair is,’ zei Jamison.

‘Dat is niet alleen hier populair,’ zei Decker droog.

Vervolgens reden ze langs overvolle camperparken en een winkelcentrum dat eruitzag alsof het zojuist uit de grond was verrezen. In het winkelcentrum was een grillrestaurant met een bord waarop de beste pulled pork in het zuiden werd aangeprezen; verder waren er een Subway, een China Express, een vierentwintiguurssportschool, een bar en grill, en zelfs een sushibar. Aan een muur hing een groot elektronisch bord met de actuele prijzen van olie en aardgas. Naast het winkelcentrum stond een grote stenen kerk. Op het naambord stond in zwarte letters: GOD SCHIEP DE HEMEL EN DE AARDE EN DE OLIE EN HET GAS. DEEL DE RIJKDOM. DONEER AAN GOD. U KUNT HIER PINNEN. BIJBELSTUDIEGROEP ELKE AVOND OM ZEVEN UUR.

Jamison keek in de binnenspiegel en zei: ‘Achter me rijdt al zeker een halfuur een hele rij vracht- en kiepwagens.’ Daarna keek ze naar het tegemoetkomende verkeer. ‘En er rijden er ook een heleboel de andere kant op. En het stinkt hier naar diesel.’

‘Die komen apparatuur en voorraden brengen, plus de chemicaliën die ze in de grond injecteren. Dat schijnt vierentwintig uur per dag door te gaan.’

‘En de vrachtwagens die de andere kant op gaan?’

‘Die brengen de olie en het gas weg, lijkt me.’ Hij wees naar voren. ‘We moeten deze weg zo dadelijk verlaten. Ze hebben een ringweg om de stad aangelegd, zodat de vrachtwagens niet met hun lading door het centrum hoeven.’

Jamison nam de volgende afslag en even later zagen ze in de verte een groepje lichten. ‘Dat zal het stadje wel zijn waar we naartoe moeten.’

‘Ja, London, North Dakota.’

‘Ik vraag me af hoe het aan die naam komt,’ zei Jamison.

‘Misschien kwam daar een Engelsman naartoe en plantte hij er een vlag. Precies in het midden van een zee van olie en gas. Het stadje heeft ongeveer vijftienduizend inwoners, van wie meer dan de helft op de olievelden werkt en de rest hen bevoorraadt. Dat is dus ongeveer drie keer zoveel als nog maar drie jaar geleden. En dat zal nog eens verdrievoudigen in de helft van die tijd, als alles blijft gaan zoals het nu gaat.’

‘Tjonge, je hebt je echt ingelezen,’ zei Jamison.

‘Ik weet graag waar ik in terechtkom.’

Ze keek hem nieuwsgierig aan. ‘En wat is dat, denk je, behalve een moordonderzoek?’

‘Dit is het Wilde Westen, Alex. Vergelijkbaar met de Californische goudkoorts van 1849, maar dan op steroïden.’

‘Wat bedoel je daar precies mee?’

‘Dat de gewone beschavingsregels hier niet noodzakelijkerwijs van toepassing zijn.’

‘Dat meen je toch niet?’

‘Echt wel.’

Ze reden door de hoofdstraat, waar het ondanks de naderende storm wemelde van de mensen, en net toen de eerste ijskoude regendruppels begonnen te vallen bereikten ze een doodlopende straat.

‘Waar moet ik heen?’

‘Volgende links.’

Ze stopten voor een gebouw dat een uitvaartcentrum bleek te zijn. Decker keek even nieuwsgierig naar Jamison.

Ze zei: ‘North Dakota is een staat die met lijkschouwers werkt, en niet met pathologen-anatomen. Deze man heeft dit uitvaartcentrum, een crematorium en een mortuarium. Volledige service.’

‘Heb je dat opgezocht?’ vroeg hij.

Met een ondeugende grijns zei ze: ‘Ik ben een nieuwsgierige vrouw.’

‘Heeft hij wel een forensische opleiding?’

Jamison haalde haar schouders op. ‘Dat moeten we maar hopen.’

Net voordat het begon te stortregenen renden ze naar de hoofdingang – om een dode vrouw te gaan bekijken.